

Nadčasový príbeh odpustenia
a bezpodmienečnej lásky

Vykúpená láska

FRANCINE
RIVERSOVÁ

Vykýpená láska

FRANCINE
RIVERSOVÁ

Ukážeme svoju nádej!

KUMRAN.SK

**Americký originál
(Redeeming Love):**

©1997, 2007 by Francine Rivers
Published by Multnomah Books
12265 Oracle Boulevard, Suite 200
Colorado Springs, CO 80921
A division of Random House Inc.

Slovenské vydanie:

©2012 KUMRAN, s. r. o.
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Oľga Kraľovičová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Foto na obálke:

Conrado Shutterstock

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89487-16-5

Tým, čo trpia a túžia

POĎAKOVANIE

Osobitne ďakujem redaktorke Karen Ballovej za to, že verila v túto knihu a pomáhala otvoriť ju pre kresťanského čitateľa.

Kto z vás je bez hriechu,
nech prvý hodí do nej kameň.
JÁN 8, 7

Dieta' temnoty

Prolog

Knieža temnôt je gavalier.
SHAKESPEARE

NOVÉ ANGLICKO 1835

Alex Stafford bol presne taký, ako povedala mama. Vysoký a tmavý. Sarah ešte nevidela takého krásneho človeka. Hoci mal na sebe zaprášený jazdecký oblek a vlasy vlhké od potu, podobal sa na princov z rozprávok, ktoré jej čítala mama. Sarah búšilo srdiečko od radosti a pýchy. Ani jeden z otcov, ktorých vídala na omši, sa s ním nemohol porovnávať.

Tmavými očami hľadel na ňu a ona sa vznášala. Mala oblečené najkrajšie belasé šaty a bielu zásterku a mamička jej do vlasov zaplietla ružové a belasé stužky. Páči sa ockovi? Mamička povedala, že belasá je jeho obľúbená farba. Ale prečo sa neusmieva? Sarah sa zľakla, že sa asi vrtí. Mamička jej povedala, že má stáť rovno a pokojne a správať sa ako dáma. Povedala jej, že to sa oteckovi bude páčiť. Ale on sa vôbec netváril spokojne.

„Nie je krásna, Alex?“ povedala mamička. Jej hlas znel čudne... priškrtene, akoby sa dusila. „Nie je to najkrajšie dievčatko, aké si kedy videl?“

Sarah hľadela, ako sa ockove tmavé oči zachmúrili. Netváril sa šťastne. Vyzeral nahnevane. Ako niekedy mamička, keď Sarah priveľa rozprávala alebo sa priveľa vypytovala.

„Len na chvíľku,“ povedala mamička rýchlo. Prirýchlo. Bojí sa? Ale prečo? „Iba toľko žiadam, Alex. Prosím ťa. Toľko by to pre ňu znamenalo.“

Alex Stafford uprene hľadela na Sarah. Pery mal stisnuté a mlčky ju skúmal. Sarah stála nehybne, ako len mohla. Ráno tak dlho hľadela na seba do zrkadla, že vedela, čo otecko vidí. Mala jeho bradu a nos, mamine plavé vlasy a svetlú pleť. Aj oči mala ako mamička, hoci ešte belasejšie. Sarah sa chcela ockovi páčiť a s nádejou naňho hľadela. Ale pohľad jeho očí nebol príjemný.

„Vybrala si belasú úmyselne, Mae?“ Ockove slová Sarah vystrašili. Boli chladné a hnevlivé. „Lebo to zdôrazňuje farbu jej očí?“

Sarah si nemohla pomôcť, pozrela na mamu – a srdiečko jej stislo. Na maminej tvári uvidela bolesť.

Alex sa otočil k hale. „Cleo!“

„Nie je tu,“ potichu povedala mama s vysoko zdvihnutou hlavou. „Dala som jej voľno.“

Ockove oči akoby ešte väčšmi stemneli. „Naozaj? Tak to si v nepríjemnej situácii, však, miláčik?“

Mamička zmeravela, potom si zahryzla do pery a pozrela na Sarah. Čo sa stalo? Smutne sa čudovala Sarah. Nie je otecko rád, že ju vidí? Taká bola vzrušená, že ho konečne uvidí, aspoň na chvíľku...

„Čo si praješ?“ mamičkine slová patrili ockovi, a tak Sarah mlčala a ešte stále dúfala.

„Pošli ju preč. Predpokladám, že vie, ako nájsť Cleo.“

Mamičke na líca vystúpili ružové ňľaky. „Čo tým myslíš, Alex? Že v tvojej neprítomnosti prijímam iných?“

Sarahin úsmev vystriedali rozpaky. Rozprávajú sa tak chladne. Ani jeden na ňu ani nepozrie. Zabudli, že je tam? Čo sa stalo? Mamička je nervózna. Prečo je ocko taký nahnevaný, že Cleo nie je doma?

Sarah si hrýzla peru a hľadela to na jedného, to na druhého. Pristúpila bližšie a potiahla otca za kabát: „Ocko...“

„Nevolaj ma tak.“

Zažmurkala, vyľakaná a zmätená jeho správaním. Je to predsa jej otecko. Mamička to povedala. Vedť jej nosil darčeky vždy, keď prišiel. Mamička jej ich dávala. Možno sa hnevá, že sa mu za ne nikdy nepoďakovala. „Chcem sa ti poďakovať za darčeky, ktoré si...“

„Psst, Sarah!“ rýchlo ju zahriakla mama. „Teraz nie, zlatko.“

Ocko vrhol na mamu strašný pohľad. „Nechaj ju hovoriť. Vedť to si chcela, či nie? Prečo ju teraz zahriakuješ, Mae?“

Mamička podišla bližšie a položila Sarah ruku na plece. Sarah cítila, ako sa mamičke trasú prsty, ale ocko sa k nej sklonil a teraz sa usmieval. „Aké darčeky?“ spýtal sa.

Bol taký krásny, presne ako hovorila mamička. Sarah bola hrdá, že má takého otca.

„Povedz mi, maličká.“

„Mám rada cukríky, ktoré mi vždy nosíš,“ povedala Sarah a jeho pozornosť ju zohriala a bola na ňu pyšná. „Sú veľmi dobré. Ale zo všetkého najradšej mám krištáľovú labuť.“

Znovu sa usmiala a žiarila od radosti, že ju otecko tak pozorne počúva. Dokonca sa aj usmial, hoci Sarah si nebola istá, či sa jej ten úsmev páči. Bol takmer nepatrný a upätý.

„Ale, ale!“ povedal otecko a vystrel sa. Pozrel na mamičku. „Som rád, že viem, ako sa moje dary cenia.“

Sarah pozrela na otecka, potešená jeho odobrením. „Mám ju na podokolenici. Keď cez ňu svieti slnko, na stene tancujú farby. Nechceš sa ísť pozrieť?“ Chytila ho za ruku. Keď si ju vytrhol, dotknutá nechápavo zažmurkala.

Mamička si zahryzla do pery a vystrela k oteckovi ruku, no odrazu znehybnela. Znovu sa tváрила vyľakane. Sarah pozrela na jedného rodiča, na druhého a veľmi sa usilovala pochopiť, o čo ide. Spravila niečo zle? Neteší sa otecko, že sa jej páčia jeho darčeky?

„Takže ty moje dary dávaš tomu decku,“ povedal otecko. „Dobre, že viem, čo pre teba znamenajú.“

Keď si Sarah uvedomila, ako chladne to otecko hovorí, zahryzla si do pery, ale kým mohla niečo povedať, mamička ju nežne chytila za plece. „Zlatko, buď poslušná a choď sa teraz hrať von.“

Sarah nešťastne pozrela na ňu. Urobila niečo zle? „Nemôžem zostať? Budem celkom ticho.“ Zdalo sa, že mama už nemôže povedať nič. Oči mala vlhké a pozrela na otecka.

Alex sa sklonil k Sarah. „Chcem, aby si sa šla hrať von,“ povedal jej potichu. „Chcem sa s tvojou mamou porozprávať osamote.“ Usmial sa a pohladkal ju po líci.

Sarah sa usmiala, absolútne očarená. Otecko sa jej dotkol, vôbec sa nehnevá. On ju ľúbi! Tak ako povedala mamička. „Môžem sa vrátiť, keď sa dorozprávate?“

Otecko sa meravo vystrel. „Mama po teba príde, keď skončíme. A teraz bež, ako sme ti povedali.“

„Áno, ocko.“ Sarah chcela zostať, ale ešte väčšmi chcela vyhovieť otcovi. Vyšla zo salónu a cez kuchyňu preskackala k zadnému východu. Odrhla si niekoľko margarétok, ktoré rástli na malom záhone pri dverách, a potom zamierila k mriežkam, ktoré podopierali ruže. Odtŕhala lupienky. „Ľúbi ma, neľúbi ma, ľúbi ma, neľúbi ma...“ Keď vyšla spoza rohu, zmlkla. Nechcela rušiť mamičku a otecka. Chcela byť len v ich blízkosti.

Sarah spokojne snívala. Možno si ju otecko vyloží na plecيا. Rozmýšľala, či ju povoží na svojom veľkom čiernom koni. Musela by sa, pravdaže, prezliecť. Otecko by nechcel, aby si zašpinila šaty. Túžila po tom, aby si ju posadil na kolená, kým sa bude rozprávať s mamičkou. Veľmi by sa jej to páčilo a vôbec by neotravovala.

Okno do salónu bolo otvorené a Sarah počula hlasy. Mama mala rada, keď salón naplnila vôňa ruží. Sarah chcela počúvať rodičov. Aby vedela, kedy bude otecko chcieť, aby sa zase vrátila. Bude veľmi ticho, aby ich nevyrušovala. Mamička sa potom vykloní z okna a zavolá ju.

„Čo som mala robiť, Alex? Nikdy si s ňou nestrávil ani len chvíľku. Čo som jej mala povedať? Že jej otcovi na nej nezáleží? Že si želá, aby sa nikdy nebola narodila?“

Sarah pootvorila ústa. *Povedz, že to nie je pravda, ocko. Povedz, že to nie je pravda!*

„Tú labuť som z Európy priniesol pre teba a ty si ju hodila decku, ktoré nevie oceniť jej hodnotu. Dala si jej aj perly? A čo hraciu skrinku? Predpokladám, že dostala aj tú.“

Margarétky vypadli Sarah z rúk. Sadla si na zem, nedbajúc o pekné šaty. Srdce spomalilo svoj bláznivý šťastný tlkot. S každým slovom akoby sa všetko v nej rúvalo.

„Alex, prosím ťa. Nevidela som na tom nič zlé. Bolo to tak ľahšie. Dnes ráno sa ma spytovala, či už je dost' stará na to, aby sa mohla s tebou stretnúť. Spytuje sa ma to zakaždým, keď vie, že máš prísť. Ako som jej mohla zase povedať nie? Nemala som to srdce. Nechápe to, že si ju nevšímaš, ani ja nie.“

„Vieš, aký mám k nej vzťah.“

„Ako môžeš povedať, aký máš k nej vzťah? Ani ju len nepoznáš. Je to krásne dieťa, Alex. Je bystrá a očarujúca a ničoho sa nebojí. V mnohom sa podobá na teba. Je to osobnosť, Alex. Nemôžeš naveky ignorovať jej existenciu, je to tvoja dcéra...“

„Mám dost' detí od manželky. Legitímnych detí. Hovoril som ti, že ďalšie nechcem.“

„Ako to môžeš povedať? Ako môžeš neľúbiť vlastnú krv?“

„Od začiatku som ti hovoril, čo si o tom myslím, ale ty si ma nepočúvala. Nikdy sa nemala narodiť, Mae, ale ty si chcela, aby bolo po tvojom.“

„Myslíš, že som chcela otehotnieť? Myslíš, že som plánovala ju mať?“

„Často som nad tým rozmýšľal. Najmä, keď som zariadil, aby sa tomu pomohlo, a ty si odmietla. Doktor, ku ktorému som ťa poslal, by sa o tú galibu bol postaral. Bol by ťa zbavil...“

„Nemohla som to urobiť. Ako si mohol čakať, že zabijem svoje nenarodené dieťa? Nechápeš to? Je to smrteľný hriech.“

„Strávila si priveľa času v kostole,“ odsekol jej na to posmešne. „Pomyslela si niekedy na to, že by si nebola mala tie problémy, čo máš teraz, keby si sa jej bola zbavila tak, ako som ti navrhoval? Bolo to ľahké. Ale ty si utiekla.“

„Ja som ju chcela!“ zlomeným hlasom povedala mamička. „Bola časťou teba, Alex, a časťou mňa. Chcela som ju, aj keď ty si nechcel.“

„To je skutočný dôvod?“

„Ublížuješ mi, Alex!“

Niečo sa rozbilo a Sarah sa mykla. „To je skutočný dôvod, Mae? Alebo si ju mala preto, lebo si si myslela, že keď porodíš moje dieťa, bude to puto, ktorým ma k sebe pripútaš a ktoré by si inak nemala?“

„Predsa tomu nemôžeš veriť, Alex!“ mamička už plakala. „Ty tomu veríš, však? Si blázon, Alex. Och, čo som to len spravila? Pre teba som sa vzdala všetkého. Rodiny, priateľov, sebaúcty, všetkého, v čo som verila, všetkých nádejí, ktoré som mala...“

„Kúpil som ti tento dom. Dávam ti toľko peňazí, koľko len môžeš potrebovať.“

Mamička čudne zvýšila hlas. „Vieš, aké to je, keď musím ísť v meste po ulici? Ty si prídeš a odídeš, kedy sa ti zachce. Ale ľudia vedia, kto si, vedia, kto som ja. Nikto na mňa nepozrie. Nikto sa so mnou nerozpráva. A Sarah to cíti tiež. Raz sa ma na to spýtala a povedala som jej, že sme iné ako ostatní ľudia. Nevedela som, čo iné jej mám povedať.“ Hlas sa jej zlomil. „Asi sa dostanem do pekla za to, čím som sa stala.“

„Už mám po krk tvojho večného pocitu viny a mám po krk aj reči o tom decku. Všetko medzi nami zničilo. Pamätáš sa, akí sme boli šťastní? Nikdy sme sa nehádali. Nemohol som sa dočkať, kedy k tebe prídem, kedy budem s tebou.“

„Nehovor...“

„A koľko času s tebou mi zostalo dnes? Venovala si ho jej. Povedal som ti, ako sa to skončí, či nie? Keby sa radšej nikdy nebola narodila!“

Mamička vykrikla strašné slovo. Bolo počuť treskot. Zdesená Sarah vstala a rozbehla sa. Bežala cez mamičkine kvety, po trávniku na cestičku k chladiarni pri prameni. Bežala, až kým už nevládala. Lapala po dychu, v bokoch ju pichalo, klesla do vysokej trávy, plecيا sa jej dvíhali od vzlykov a po tvári jej tiekli slzy. Počula, ako k nej cvála kôň. Štvornožky liezla do lepšieho úkrytu pod viničom nad potokom, a keď vykukla von, videla, ako otec cvála okolo na svojom veľkom čiernom koni. Znovu sa skryla, schúlila sa v skrýši, plakala a čakala, kým mama po ňu príde.

No mamička nechodila a ani nevolala. Po chvíli Sarah pomaly šla naspäť k chladiarni, sedela pri rozkvitnutom viniči a čakala ešte dlhšie. Kým mamička prišla, Sarah už uschli slzy a oprášila si pekné šaty. No ešte stále sa triasla z toho, čo si vypočula.

Mamička bola veľmi bledá, oči mala zahmlené a červené. Naboku na tvári mala modrinu. Pokúsila sa zakryť ju púdom. Usmievala sa, ale nebol to jej zvyčajný úsmev.

„Kde si bola, miláčik? Toľko som ťa hľadala.“ No Sarah vedela, že ju nehľadala. Čakala na ňu. Mama oblizla čipkovú vreckovku a zotrela Sarah z líca ňak. „Tvojho otca náhle pracovne odvolali.“

„Vráti sa?“ Sarah sa bála. Už ho nikdy viac nechcela vidieť. Ublížil mamičke a rozplakal ju.

„Možno dlho nie. Budeme musieť čakať a uvidíme. Je to veľmi zaneprázdnený významný muž.“ Sarah nepovedala nič a mamička ju zdvihla na ruky a tuho objala. „To nič, srdiečko. Vieš, čo urobíme? Vrátime sa naspäť do domu a prezlečíme sa. Potom si zbalíme jedlo a urobíme si pri potoku piknik. Chceš?“

Sarah prikývla a objala mamičku okolo krku. Pery sa jej triasli a usilovala sa neplakať. Keby plakala, mamička by uhádla, že načúvala, a potom by sa hnevala.

Mamička ju pevne držala a tvár si zaborila do Sarahiných vlasov. „Zvládneme to. Uvidíš, srdiečko. Zvládneme. Zvládneme.“

Alex sa nevrátil a mamička schudla a pobledla. Vstávala neskoro, a keď vstala, nechcela chodiť na dlhé prechádzky, ako predtým chodievala. Keď sa usmiala, oči jej nezasvietili. Cleo povedala, že potrebuje viac jesť. Cleo toho nahovorila veľa, bezstarostne, aj keď bola Sarah nablízku, aby to počula.

„Stále vám posiela peniaze, slečna Mae. To už voľačo je.“

„Nezáleží mi na peniazoch.“ Mamičke zvlhli oči. „Nikdy mi na nich nezáležalo.“

„Záležalo by vám, keby ste ich nemali.“

Sarah sa usilovala mamičku rozveseliť a nosila jej kytice kvetov. Našla pekné kamienky, umyla ich a dala jej ich ako darčeky. Mamička sa vždy usmiala a poďakovala jej, ale v očiach nemala iskru. Sarah spievala piesne, ktoré ju mamička naučila, smutné írské balady a niekoľko latinských omšových spevov.

„Mamička, prečo už nespievaš?“ spytovala sa Sarah, vyliezla k nej do postele a posadila bábiku na pokrčené prikrývky. „Budeš sa cítiť lepšie, keď si zaspievaš.“

Mama si pomaly rozčesávala dlhé plavé vlasy. „Nemám chuť spievať, miláčik. Mamička musí teraz o všeličom premýšľať.“

Sarah sa cítila čoraz sklúčenejšie. Za to všetko môže ona. Všetkému je na vine ona. Keby sa nebola narodila, mamička by bola šťastná. „Alex sa vráti, mamička?“

Mamička pozrela na ňu, ale Sarah to bolo jedno. Už ho nevolala ocko. Ublížil mamičke a ona je teraz kvôli nemu smutná. Odvtedy, ako odišiel, si ju mamička sotva všímala. Sarah dokonca počula, ako mamička hovorí Cleo, že láska nie je požehnanie, že je to prekliatie.

Sarah pozrela na mamičkinu tvár a zovrelo jej srdce. Vyzerala tak smutne. Myšlienkami bola zase kdesi ďaleko, ale Sarah vedela, že myslí *naňho*. Mamička chce, aby sa vrátil. V noci plakala, lebo nechodil. Zabárala si tvár do vankúša, ale Sarah aj tak počula jej vzlyky.

Hrýzla si peru, sklonila hlavu a zamyslene sa hrala s bábikou. „Čo keby som ochorela a zomrela, mamička?“

„Neochorieš,“ povedala mamička a pozrela na ňu. Usmievala sa. „Si primalá na smrť a zdravá.“

Sarah hľadela, ako si mamička rozčesáva vlasy. Splývali jej na pleciah ako snečné lúče. Mamička bola taká pekná. Ako ju môže Alex neľúbiť? „Ale keby som zomrela, mamička, vrátil by sa a zostal pri tebe?“

Mamička celkom znehybnela. Potom sa otočila a hľadela na Sarah a zdesený výraz v jej očiach dievčatko naľakal. Nemala to povedať. Teraz možno mamička uhádne, že počula, ako sa hádajú...

„Na to ani len nepomysli, Sarah.“

„Ale...“

„Nie! Už sa neopováž nikdy na niečo také spýtať. Rozumela si?!“

Mamička nikdy predtým nezvýšila hlas a Sarah cítila, ako sa jej trasie brada. „Áno, mamička.“

„Už nikdy,“ povedala mamička prívetivejšie. „Sľúb mi to. To s tebou nemá nič spoločné, Sarah.“ Mamička k nej vystrela ruky, pritiahla si ju do náručia a nežne ju hladkala. „Ľúbim ťa, Sarah. Tak veľmi ťa ľúbim. Ľúbim ťa nadovšetko a nad všetkých na celom širom svete.“

Okrem neho, pomyslela si Sarah. Okrem Alexa Stafforda. Čo keby sa vrátil? Čo keby mamičku donútil, aby si vybrala? Čo by urobila potom?

Sarah sa s obavami tísila k mamičke a modlila sa, aby zostal tam, kde je.

Mamičku navštívil nejaký mladý muž.

Sarah sa pri kozube hrala s bábikou a sledovala mamičku, ako sa s ním zhovára. Do tohto domu chodieval iba pán Pennyrod, ktorý nosil drevo na kúrenie, a Bob. Bob mal rád Cleo. Pracoval na trhu ako mäsiar

a doberal si Cleo. Cleo sa na ňom smiala, ale Sarah sa nezdal veľmi smiešny. Nosieval zakrvavenú bielu zásteru.

Mladý muž dal mamičke list, ale neotvorila ho. Ponúkla mladíka čajom a on jej poďakoval. Potom už veľa nenahovoril, rozprával len o počasí a o tom, aké pekné kvety má mamička v záhrade. Povedal, že z mesta je to kus cesty. Mamička ho ponúkla keksami a celkom zabudla na dcéru.

Sarah vedela, že sa niečo stalo. Mamička sedela celkom vzpriamene a hovorila veľmi potichu. „Je to pekné dievčatko,“ povedal mladý muž a usmial sa na ňu. Sarah znovu v rozpakoch sklopila oči, pretože sa bála, že mamička ju pošle preč za to, že si ju mladík všimol.

„Áno, je pekná. Ďakujem.“

„Podobá sa na vás. Je pekná ako ranné zore.“

Mamička sa na ňu usmiala. „Sarah, mohla by si ísť von natrhať kvety na stôl.“

Sarah si vzala bábiku a bez odvrávania vyšla von. Chcela mamičke urobiť po vôli. Zobrala si z kuchyne zo zásuvky ostrý nôž a šla do záhrady. Mamička mala najradšej ruže. Sarah k nim pridala stračiu nôžku, červenú fialu, iskerník, margarétky, až mala slamený košík celkom plný.

Keď sa vrátila dnu, mladý muž tam už nebol. Otvorený list ležal mame na kolenách. Oči jej žiarili a líca ožili farbou. Usmievala sa, keď list zložila a strčila si ho do rukáva. Vstala, šla k Sarah, zdvihla ju na ruky a veselo s ňou zakrúžila. „Ďakujem ti za kvietky, zlatko.“ A pobozkala ju. Keď ju mamička postavila, Sarah položila košík na stôl.

„Ja kvety milujem,“ povedala mamička. „Však sú krásne? Tentoraz by si ich mohla upraviť ty. Ja si musím voľačo pohľadať v kuchyni. Och, Sarah, aký je dnes krásny, nádherný deň, však?“

Je to mizerný deň, pomyslela si Sarah, keď za ňou hľadela. Bolo jej až zle od strachu. Zložila zo stola veľkú vázu, vyniesla ju von a vyhodila zvädnuté kvety na kompost. Napumpovala čerstvú vodu a naliala ju do vázy. Keď ju niesla dnu a postavila zase na stôl, vyšplechlo jej na šaty. Nepoodlamovala stopky, ani nepoodtrhala lístky. Nezáležalo jej na tom, ako kvety vyzerajú. Vedela, že mama si to ani nevšimne.

Alex Stafford sa vracia.

Mama prišla do salónu s Cleo. „Och, miláčik, mám pre teba vynikajúcu správu. Cleo si naplánovala, že tento týždeň pôjde k moru, a chce ťa vziať so sebou. Nie je to úžasné?“

Sarah srdiečko ťtklo rýchlo a silno.

„Však je to od nej milé?“ pokračovala mamička veselo. „Jej priateľ má krčmu a má rád malé dievčatká.“

Cleo sa usmievala meravo a chladne.

Sarah pozrela na matku. „Ja nechcem ísť, mamička. Chcem zostať s tebou.“ Vedela, čo sa deje. Mama ju poslala preč, lebo otec ju nechce. Možno ju teraz nechce ani mamička.

„Nezmysel,“ zasmiala sa mamička. „Ešte si nikde nebola, iba tu a potrebuješ aj trochu vidieť svet. More sa ti bude páčiť, Sarah. Je také krásne. Môžeš sedieť na piesku a počúvať, ako vlny narážajú o breh. Môžeš si stavať hrady a hľadať mušle. Len počkaj, až pocítiš, ako ti pena štekli prsty.“

Mamička akoby znova ožila. Sarah vedela, že to spôsobil ten list. Alex musel napísať, že príde mamičku navštíviť.

A ona nechce takú scénu, aká sa odohrala minule, a tak poslala Sarah preč, aby mu nezavadzala. Keď dievčatko hľadalo na matkinu rozžiarenú tvár, zosmutnelo.

„No tak, miláčik. Poď, pripravím ťa na cestu.“

Sarah hľadala, ako jej skladá veci a strká ich do cestovnej tašky. Mamička sa už nemohla dočkať, kedy sa jej zbaví. „Kde máš bábiku?“ mamička sa obzerala. „Určite si ju chceš vziať so sebou.“

„Nie.“

„Prečo nie? Nikdy nechodíš bez bábiky.“

„Chce zostať doma s tebou.“

Mamička sa zamračila, ale nenalievala. No ani si to nerozmyslela.

Cleo prišla po Sarah a vydali sa na mľôvú cestu peši do mesta. Len čo prišiel dostavník, Cleo kúpila cestovné lístky. Kočič sa postaral o cestovné tašky a Cleo vyložila Sarah do koča. Keď nastúpila aj ona, sadla si oproti dievčatku a usmiala sa. Hnedé oči jej žiarili. „Prežijeme dobrodružstvo, Sarah.“

Sarah chcela vyskočiť z dostavníka a bežať naspäť domov k mamičke, ale mamička by ju poslala naspäť. Keď sa kone pohli, Sarah sa tísila k oknu a hľadala, ako sa okolo mihajú známe domy. Dostavník zarachotil na moste a šiel po ceste vyloženej drevom. Všetko, čo Sarah dobre poznala, onedlho zmizlo z dohľadu a ona znovu klesla na nadhadzujúce sedadlo. Čím ďalej boli, tým sa cítila sklľúčenejšie.

„Ubytujeme sa v štyroch svetových stranách,“ povedala Cleo, zjavne spokojná, že Sarah mlčí. Pravdepodobne očakávala, že bude robiť krik. Keby bola verila, že mamička by si to v takom prípade rozmyslela, možno by bola nariekala. Nikdy nebola od mamičky preč na dlhšie než na niekoľko hodín. Ale Sarah vedela, že by sa tým nič nezmenilo. Mal prísť Alex Stafford, a tak ona musela ísť preč. Sedela mlčky a vážne.

„Majú tam dobré jedlo a slušné izby,“ povedala jej Cleo. „A budeme

blízko pri mori. Prejdeš kúsok po chodníčku a si pri útesoch. Príboj naráža do skál. Je to nádherný zvuk a niet nad vôňu slaného vzduchu.“

Niet nad vôňu...

Sarah mala rada domov a kvety v záhrade za domom. Rada sedávala s mamičkou pri chladiarni a bosé nohy si močili v potoku.

Potláčajúc slzy, znovu pozrela do okna. Oči ju rezali a v hrdle ju škriabalo od prachu na ceste. Hodiny plynuli pomaly a od dupotu konských kopýt ju rozbolela hlava. Bola unavená, taká unavená, že ledva udržala oči otvorené, ale zakaždým, keď ich zavrela, koč sa mykol alebo sa prudko naklonil a odplašil jej spánok.

Kočiš raz zastavil, aby vymenil kone a porobil drobné opravy. Cleo vzala Sarah na záchod. Keď Sarah vyšla, Cleo nikde nevidela. Sarah sa rozbehla k dostavníku, potom k stajniam a napokon na cestu a volala Cleo.

„Bud' ticho! Prepánajána, načo toľko kriku?“ povedala Cleo, ktorá sa ponáhľala k nej. „Pobehuješ tu ako kura bez hlavy.“

„Kde si bola?“ spytovala sa Sarah a po lícach jej stekali slzy. „Mamička povedala, že sa máme držať spolu!“

Cleo nadvihla obočie. „Prepáčte mi to, madam, ale bola som si dať pohár piva.“ Chytila Sarah za ruku a viedla ju naspäť do budovy stanice dostavníkov.

Správčova žena stála vo dverách a utierala si ruky. „Aké pekné dievčatko,“ usmiala sa na Sarah. „Si hladná, dušička? Ešte máš čas na miskú pastierskeho guláša.“

Sarah sklopila oči, plachá pod ženiným skúmavým pohľadom. „Nie, ďakujem, madam.“

„A aká je zdvorilá.“

„Pod'me, Sarah,“ povedala Cleo a postrčila ju dnu.

Žena potľapkala Sarah po chrbte a viedla ju k stolu. „Musíš sa najesť, zlatko. Aspoň môj guláš ochutnaj. Hovoria, že patríš k najlepším kuchárkam na trase.“

Cleo si sadla a znovu vzala do ruky pohár piva. „Musíš niečo zjesť, kým zase pôjdeme.“

„Nie som hladná.“

Cleo sa naklonila dopredu. „Je mi jedno, či si hladná, alebo nie,“ povedala potichu. „Urobíš, čo ti kážem. Kočiš povedal, že to potrvá ešte pol hodiny, kým vyrazíme, a ďalšie tri až štyri hodiny, kým prídeme na pobrežie. Nechcem, aby si potom fňukala, že si hladná. Toto je naša posledná príležitosť niečo zjesť pred tým, než prídeme k štyrom svetovým stranám.“

Sarah uprene hľadela na Cleo a usilovala sa neplakať. Cleo si st'ažka vzdychla a potom ju nemotorne pohladkala po tvári. „Zjedz niečo, Sarah.“ Sarah poslušne zobrala lyžičku a začala jesť. Mama povedala, že tento výlet bol naplánovaný pre ňu, no ešte aj Cleo sa správala, akoby jej prekážala. Bolo jasné, že mamička ju poslala preč, aby sa jej zbavila.

Keď dostavník zase vyrazil, Sarah mlčala. Sedela pri okne a hľadela von, malé ruky mala zložené v lone, chrbát vystretý. Zdalo sa, že Cleo jej je vďačná za to mlčanie, a napokon zadriemala. Keď sa zobudila, usmiala sa na Sarah.

„Cítiš ten morský vzduch?“ spýtala sa. Sarah sedela v rovnakej polohe ako vtedy, keď Cleo zaspala, ale na zaprášenej tvári mala biele pásy od slz, ktoré nemohla zastaviť. Cleo na ňu iba smutne hľadela a potom sa odvrátila k oknu. K Štyrom svetovým stranám dorazili tesne po západe slnka. Kým kočiš odväzoval ich cestovné tašky, Sarah sa pevne držala Cleo za ruku. Počula strašný silný hukot a bála sa. „Aký je to zvuk, Cleo?“

„To sa more rozbíja o skaly. Úžasné, však?“

Sarah si pomyslela, že je to najstrašidelnejší zvuk, aký v živote počula. Vietor zavýjal v stromoch ako divý zver, ktorý prahne po teplej krvi nejakej obete, a keď sa dvere Štyroch svetových strán otvorili, počula hlasný smiech a mužský krik. Prudko sa stiahla a nechcela ísť dnu.

„Dávaj si tam pozor,“ povedala Cleo a tisla ju dopredu. „Vezmi si tašku, ja musím niešť svoju.“

Sarah vliekla tašku k dverám. Cleo ich plecom potisla a vošla dnu, Sarah hneď za jej päťami. Cleo sa obzrela po miestnosti a potom sa usmiala. Sarah sledovala jej pohľad a videla pri bare akéhosi muža, ktorý sa pretláčal so svalnatým námorníkom. Nejaký veľký chlap rozlieval pivo a hneď si ich všimol. Naklonil sa k pretláčajúcejmu sa chlapíkovi, drgol ho a mlčky kývol hlavou smerom ku Cleo. Muž trochu pootočil hlavu, námorník využil jeho nepozornosť a s víťazným výkrikom mu tresol ruku o barový pult. Sarah so strachom hľadela, ako porazený vstal a udrel námorníka do pravého oka, až zletel na zem.

Cleo sa rozosmiala. Zdalo sa, že zabudla na Sarah, ktorá sa teraz schovávala za jej sukne. Sarah potichu fňukala, keď sa muž od baru pretlačil ku Cleo a hlasno ju pobožkal za výkrikov ostatných mužov v miestnosti. Keď pozrel za Cleo, Sarah si myslela, že zamdle od strachu.

Nadvihol obočie. „Tvoj pankhart? Podľa toho, ako vyzerá, si si to musela rozdat' s nejakým krásavcom.“

Chvíľku trvalo, kým sa Cleo spamätala a uvedomila si, o čom hovorí. „Och, nie, Merrick. Nie je moja. Je to dcéra tej panej, u ktorej robím.“

„Prečo je tu s tebou?“

„Je to dlhý smutný príbeh, na ktorý by som teraz radšej zabudla.“

Merrick prikývol a pohladkal ju po líci. „Ako sa ti páči na vidieku?“
Usmial sa, ale Sarah sa ten úsmev nezdal príjemný.

Cleo pohodila hlavou. „Je to celkom také, ako som dúfala.“

Zasmial sa a vzal jej tašku. „Tak preto si sa vrátila k Štyrom svetovým stranám, čo?“ Zobral aj Sarahinu tašku, bezočivo sa uškrnul a zasmial sa, keď pred ním cúvala, akoby bol diabol.

Sarah nikdy nevidela nikoho takého, ako bol Merrick. Bol mohutný, mal čierne vlasy a pristrihnutú bradu. Pripomínal jej príbehy o pirátoch, ktoré jej mamička rozprávala. Hovoril silným hlbokým hlasom a hľadel na Cleo, akoby ju chcel zjesť. Zdalo sa, že Cleo to neprekáža. Nevšímala si Sarah a kráčala cez miestnosť. Sarah šla za ňou, lebo sa priveľmi bála zaostať. Všetci na ňu civeli.

„Hej, Stump. Nalej našej Cleo jedno pivo!“ zakričal Merrick na šedivého barmana, ktorý privítal Cleo žmurknutím a úškrnom. Merrick chytil Sarah okolo drieku, zdvihol ju do výšky a bezohľadne vysadil na barový pult. „A trochu riedeného vína pre toto bledé kuriatko.“ Ohmatal jej zamatový kabátik. „Tvoja mamka musí byť bohatá.“

„Jej tatko je bohatý,“ povedala Cleo. „A okrem toho je ženatý.“

„Ó,“ Merrick sa na Cleo posmešne uškrnul. „Tak je to teda. Myslel som si, že si hľadáš slušné miesto.“

„Je slušné. Nikto na mňa nehľadí zvrchu.“

„Vedia, že si päť rokov robila v hostinci, kým si sa nerozhodla zlepšiť si postavenie?“ Prešiel jej rukou po ramene. „A to nespomínam nejakú tú práčičku bokom...“

Cleo letmo pozrela na Sarah a potom mu odtisla ruku.

„Mae to vie. Ona nie je povýšenecká. Mám ju rada.“

„Tento drobec sa podobá na ňu?“

„Akoby jej z oka vypadla.“

Merrick poštekľil Sarah pod bradou a pohladkal ju po líci. „Oči ako nezábudky a vlasy ako anjel. Tvoja mamička musí byť pekná, ak sa na ňu podobáš. Rád by som ju videl.“

Cleo zmeravela a Sarah sa zdalo, že sa hnevá. Bola by radšej, keby ju Merrick nechal na pokoji, ale on jej stále hladkal líce. Sarah chcela utiecť čo najďalej od tohto hrozného muža s čiernou bradou, tmavými očami a odporným úškrnom.

„Daj jej pokoj, Merrick. Už je dosť vyplašená aj bez tvojich rečí. Po prvý raz je preč od mamičky.“

Merrick sa zasmial. „Naozaj je akási poblednutá. No tak, drobec. Ja

ti neublížim. Vypi to.“ Postrčil pred ňu pohárik s riedeným vínom. „Tu máš. Trochu si dáš a nebudeš sa báť ničoho.“ Znovu sa zasmial, keď Sarah znechutene zvrástila tvár. „Je zvyknutá na niečo lepšie?“

„Nie je zvyknutá na nič,“ povedala Cleo a Sarah si bola istá, že sa hnevá. Cleo sa nepáčilo, že Merrick jej venuje toľkú pozornosť. Pozrela na Sarah a bolo vidieť, že ju hnevá, ako sa dievčatko bojí Merricka. „Nebud' taký bojko. On len trepe, nič viac.“ Starý Stump a všetci ostatní pri bare sa zasmiali a Merrick s nimi.

Sarah chcela zoskočiť a utiecť pred tými hlasmi, pred smiechom a dotieravými pohľadmi. Potichu a s úľavou vzlykla, keď ju Cleo zložila, chytila ju za ruku a viedla k stolu. Sarah si zahryzla do pery, lebo Merrick šiel za nimi. Odtiahol stoličku a sadol si. Vždy keď sa poháre vyprázdnil, objednal ďalšie. Žartoval a Cleo sa smiala. Raz siahol pod stôl a Cleo ho odtisla. No usmievala sa a rozprávala stále viac. A hlas mala smiešny. Slová jej splývali.

Vonku pršalo a konáre škrabotali o okenné tabule. Sarah bola unavená a viečka jej tak oťaželi, že ledva udržala oči otvorené.

Merrick zdvihol pohár. „Drobec už melie z posledného.“

Cleo sa dotkla Sarahinej hlavy. „Polož si ruky na stôl a chvíľu si pospi.“ Sarah urobila, ako jej kázali, ale najradšej by bola, keby už odtiaľ odišli. Cleo sa očividne ešte nechcelo ísť. Zdalo sa, že sa dobre baví, a neprestajne hľadela na Merricka a na tvári mala úsmev, aký u nej Sarah nikdy nevidela.

„Prečo si ju musela priviezť do Štyroch svetových strán?“ pýtal sa Merrick. Sarah mala oči zavreté a predstierala, že zaspala.

„Lebo jej mama prijíma jej fajnového tatka a obaja chceli, aby im neprekážala.“ Cleine slová boli chladné.

„Nerob.“

„Nerob?“ Merrick sa potichu zasmial. „Veď preto si prišla. Čo máš s tamojšími chlapmi?“

„Nič. Jeden chce, aby som sa zaňho vydala.“

„Tak pod' me hore a porozprávajme sa o tom, prečo si sem prišla.“

„A čo mám urobiť s ňou? Tak ma to nahnevalo, keď mi ju Mae strčila.“

Sarah štúpali oči od slz a hrdlo jej zovrelo. Už ju naozaj nikto nechce?

„Podľa mňa by bolo ľahké také pekné decko dať niekomu do opatery. Určite by ju niekto chcel.“

„Hovorila som to Mae, ale odmieta. Verí mi. Jediné, čo má, keď tam ten jej chlap nie je, je toto decko. Mae vie iba pestovať si krásu a kvety.“

„Tuším si hovorila, že ju máš rada.“